

Τουρκικά τετελεσμένα!

Ζούμε σε μια εποχή πολέμου, υβριδικού κατά βάση, ο οποίος έχει διάφορες μορφές, απορρέουσες από τις κατηγορίες ισχύος που επιδεικνύονται από τους συντελεστές του πολέμου.

Υπάρχουν δύο κατηγορίες ισχύος στη διεθνή πρακτική, η «σκληρή ισχύς» (hard power) και η «ήπια ισχύς» (soft power).

Η σκληρή ισχύς, μεταφράζεται κυρίως στην ικανότητα κάποιας χώρας να εξαναγκάζει μια άλλη σε αποδοχή των βουλήσεών της, με κύριο μοχλό την στρατιωτική της δύναμη και με την χρήση ή την απειλή χρήσης στρατιωτικής βίας. **Η ήπια ισχύς**, είναι η ικανότητα κάποιας χώρας να έλκει και να πείθει, μέσω της οικονομικής δύναμης και διείσδυσης, της πολιτιστικής διπλωματίας, καθώς και της επιθετικής εξωτερικής της πολιτικής.

Αμφότερες οι εφαρμογές αυτές ισχύος δύνανται να αποφέρουν **τετελεσμένα γεγονότα ή τετελεσμένες καταστάσεις**, είτε πρόκειται για «**κατά νόμο**» (de jure) καταστάσεις, όπως πχ μια έγγραφη συμφωνία, είτε πρόκειται για «**εκ των πραγμάτων/γεγονότων**» (de facto) καταστάσεις, οι οποίες κατά κανόνα παγιώνονται και στο τέλος καθίστανται νόμιμες.

Η αξιολόγηση των de facto καταστάσεων γίνεται σύμφωνα με τα συμφέροντα και τα ενδιαφέροντα κάθε χώρας, μικρής ή μεγάλης. Σίγουρα όμως αποτελούν δυνατό χαρτί για αυτόν που δημιουργεί τις καταστάσεις αυτές, στο πεδίο των διαπραγματεύσεων, που συνήθως ακολουθούν, για τη νομιμοποίησή τους.

Στην περίπτωση της Ελληνοτουρκικής διένεξης παρατηρούμε ότι η Τουρκία εφαρμόζει και σκληρή και ήπια ισχύ, για την επίτευξη των στόχων της.

Η πολιτική «σκληρής ισχύος» εφαρμόζεται με την συνεχή άσκηση πίεσης διά μέσου της επίδειξης πολιτικής και στρατιωτικής δύναμης, δια των καθημερινών απειλών και των παραβιάσεων του εθνικού εναερίου χώρου και των χωρικών μας υδάτων, της ευθείας αμφισβήτησης της εθνικής μας κυριαρχίας και της διεκδίκησης περιοχών, όπως η Θράκη, τα νησιά και το Αιγαίο, καθώς επίσης και με την ευθεία αμφισβήτηση της έκτασης της ελληνικής υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ.

Η πολιτική της «ήπιας ισχύος» ενορχηστρώνεται μέσω της κουλτούρας, (βλ. τουρκικές τηλεοπτικές σειρές), μέσω της οικονομικής διείσδυσης (βλ. σωρεία τουρκικών επιχειρηματικών δραστηριοτήτων), καθώς και της διεκδικητικής εξωτερικής της πολιτικής.

Η χώρα μας, με την πολιτική του λεγόμενου κατευνασμού, επιτρέπει στην Τουρκία, με την κατακλυσμιαία χρήση της ισχύος της, να έχει πάντοτε την πρωτοβουλία των κινήσεων και να δημιουργεί συνεχώς de facto καταστάσεις, εκμεταλλεόμενη την συνεχή υποχωρητικότητα των ελληνικών κυβερνήσεων.

Έτσι έχουμε διαχρονικά την de facto κατοχή της Βόρειας Κύπρου, τις ανήκουστες διεκδικήσεις στη Θράκη, την συνεχή προβολή της λεγόμενης «γαλάζιας πατρίδας», την «κλοπή» της ΑΟΖ με το Τουρκολιβυκό μνημόνιο, τις απίστευτες απαιτήσεις για αποστρατικοποίηση των νησιών του Αιγαίου, την ευθεία αμφισβήτηση της υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ των νησιών, την de facto κατοχή της θαλάσσιας περιοχής μεταξύ Ρόδου και Καστελόριζου, τις έρευνες για υδρογονάνθρακες στην ελληνική υφαλοκρηπίδα, την μόνιμη καταπάτηση της ΑΟΖ της Κύπρου, την «απόβαση» Ερντογάν στα Βαρώσια της Αμμοχώστου κλπ.

Σύμφωνα με τις δηλώσεις του Έλληνα πρωθυπουργού οδεύουμε προς Χάγη για την επίλυση της ελληνοτουρκικής διένεξης. Οι de facto καταστάσεις που δημιουργεί η Τουρκία, όλες θα τεθούν εκ μέρους της στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Εμείς άραγε γιατί πάμε στη Χάγη; Τι θα θέσουμε; Έχουμε κάτι να κερδίσουμε;

Προσοχή λοιπόν! Η Τουρκία δημιουργεί με έξυπνο τρόπο τετελεσμένα!

Εάν δεν αλλάξουμε πολιτική, τότε σύντομα θα έχουμε απώλειες, όχι μόνον θαλάσσιες (υφαλοκρηπίδα - ΑΟΖ) αλλά και εδαφικές!

Ενισχύουμε λοιπόν σημαντικά τις Ένοπλες δυνάμεις μας, με προσωπικό και οπλικά συστήματα, και με όπλο την ισχύ τους εφαρμόζουμε επιθετική εξωτερική πολιτική! Αλλιώς δεν αντιμετωπίζεται ο Τούρκος!

Νίκος Ταμουρίδης

Αντγος (ε.α)-Επίτιμος Α' Υπαρχηγός ΓΕΣ